

opusdei.org

En judisk medarbetare till Opus Dei förhindrade att ett studiecentrum för kvinnor stängdes

Sen många årtionden räknar Opus Dei judar till sina medarbetare. En av dem var Samuel Camhi Levy. Hans son berättar, hur hans far Samuel förhindrade, att ett studiecentrum för fattiga kvinnor, beläget bredvid en sopanläggning i Guatemala, stängdes.

2009-04-07

Samuel Camhi föddes år 1900 i en fattig sefardisk familj i Smyrna i Turkiet. Som tvååring kom han efter faderns död till Jerusalem. Eftersom den äldste broderns lön inte räckte till för att försörja familjen, adopterades Samuel senare av familjen Camhi, en separation, som hela livet kom att smärta honom. Han gick i en fransk skola. Men det Osmanska riket, som Palestina på den tiden tillhörde, stängde skolan på grund av att den var fransk. Camhi förvägrades studier i Paris.

Ett liv fullt av motgångar

Efter kriget överlevde Samuel Camhi den spanska sjukan. De undernärda gatubarnen på den tiden kom att sätta sig fast i hans minne. Och han lovade sig själv: "Om jag en gång får

pengar, kommer jag göra allt som står i min makt för att hjälpa de stackars barnen!”

I början på 20-talet dog hans adoptivföräldrar. Han lämnade Jerusalem och flyttade till Guatemala. Här byggde han upp en litet företag. När det slutligen började gå bra, kom den världsekonomiska krisen, och Camhi led stora förluster. Han skulle just begära sig i konkurs, men ett föredrag av en judisk talare ingav honom nytt mod. Han avbetalade sin skuld till 1935 och öppnade ytterligare butiker och kunde därmed skapa sig en bra utkomst.

Storslaget engagemang för två sociala utbildningscentra

I början på 60-talet blev Samuel Camhi bekant med en supernumerarie i Opus Dei, Ernesto Cofiño, som med hela sin själ

engagerade sig i utbildnings- och socialprojekt.

Själsfrändskapen blev snart till en djup vänskap. Cofiño berättade för honom om en ny skola för arbetare vid namn Kinal, som var inspirerad av Opus Deis anda. Camhi ställde välvilligt ett hus till förfogande.

1963 visade man Junkabal för honom, en hushållsskola för flickor i ett fattigt kvarter bredvid stans sopanläggning. Även denna skola hade kommit till under Opus Deis andliga inflytande. Men tyvärr kunde man inte längre betala hyran. Camhi köpte på stående fot huset, eftersom han sa till sig själv: ”Där det är rent och snyggt, där finns det jobb”.

Hans son Jacobo Camhi berättar vidare:

”Det var inte så, att han hade pengar i överflöd. Han gjorde det av

generositet för att hjälpa andra. Han tog lån och amorterade sen av dem allt eftersom med ränteintäkter från ett par fastigheter. Han belastade till och med ett flertal av sina butiker med hypotek. Det gjorde honom ingenting. Han visste, att det han understödde var i goda händer. Och när han grundade Stiftelsen Samuel Camhi hade han ett uttryckligt krav: att den moraliska bildningen på Junkabal skulle anförtros Opus Dei.

”Om Opus Dei är där, finns religiös frihet”

”Varför gjorde han det?” frågar man mig ibland. ”Ingen av er är ju katolik”. Det stämmer. Vi är alla judar vad gäller härstamning och religion. Pappa levde och dog som jude. Men han visste, att på detta sätt skulle en atmosfär utan diskriminering komma att råda på Junkabal. Om Opus Dei finns där, finns religiös frihet.

(...) Msgr. Josemaría Escrivá skrev alltid till oss, till min pappas födelsedag eller vid särskilda tillfällen. Och min pappa sa, att ingen hade mött honom med så mycken kärlek som han.

När jag nu tänker på hans liv, förstår jag hans glädje när Junkabal öppnades. Han hade äntligen infriat löftet från sin ungdom. Det var säkert en av de lyckligaste dagarna i hans liv.

Källa: Antonio Rodríguez Pedrazuela, "Un mar sin orillas. El trabajo del Opus Dei en Centroamérica", Rialp, Madrid 1992, S. 192-196.